

*Jedna z nejlepších
romantasy tohoto roku.*

BUZZFEED

PROKLETÉ SVĚTLO

CO JSTE OCHOTNI
OBĚTOVAT
PRO LÁSKU?

EMILY
THIEDEOVÁ

Host

PROKLETÉ SVĚTLO

EMILY
THIEDEOVÁ

Přeložila Ivana Svobodová

Brno 2024

This Cursed Light

Copyright © 2023 by Emily Thiede

All rights reserved

Published by arrangement with Rights People, London

Cover design by Lydia Blagden © Hodder & Stoughton 2022

Cover illustration by Sukutangan

Back cover photo by Jen Fariello

Translation © Ivana Svobodová, 2024

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2368-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2369-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2370-2 (MobiPocket)

*Pro světla mého života,
Lylu a Coru*

◆◆◆ 1 ◆◆◆

Danta zrazovalo tělo den co den.

Proto jej trestal.

V očích ho štípal pot. Brunátný přístavní dělník stojící proti němu se mu rozplýval před očima, stejně jako dav, který je obklopoval v úzké postranní uličce.

Dante dal soupeři prsty znamení a ten pozvedl mohutné pěsti.

Když se chlap poprvé rozmáchl, působilo to váhavě. Slabě. Jako by nestálo za to uhnout.

Ani jeden nekládal do ran tolik síly jako kdysi.

Dante muži zasadil rychlý úder a přihodil pár dalších urážek. Rváč se do něj pustil s podstatně větší energií.

Konečně.

Úder. Úhyb. Zásah. Ucuknout. A znovu se rozmáchnout.

Dante uhnul ráně namířené na obličej a dovolil si schytat jednu do žeber. Pár jich dostal, ale víc zasadil. Mohl toho chlapa poslat během chvíle k zemi, ale tím by souboj skončil. Nebyla by to žádná zábava.

„Rozhodčí je tady!“ Kuchař si vysadil desetiletou Addie na ramena, aby lépe viděla, jenže moc toho na práci neměla. Protivník se o pár minut později stáhl, s mávnutím ruky přijal přátelské žerty přihlížejících a dělníci se vrátili ke své práci. Po tom krátkém rozptýlení valili sudy a zvedali bedny v trochu lepší náladě.

„Vlk opět zvítězil!“ zahalasila Addie.

Dante zvedl ruku a předstíral, že mrká bolestí, když ho plácla do dlaně. O vítězství nemůže být moc řeč, když váš protivník odmítá bojovat.

„Loď se blíží, *signore*.“

Dřepl si a podíval se jí zpříma do očí. „Řekl jsem ti, že mě máš oslovovat Dante.“

„A strýček mi opakoval, že se mám ke starším lidem chovat s úctou.“

„Ke *starším* lidem?“ Dante protáhl obličej. „Zahlédla jsi někoho na palubě?“

„Třeba dámu v nóbl šatech?“ Laškovně na něj zamrkala. „Možná že jo, ale další informace jsou za příplatek.“

„Tolik k účtě ke starším.“

„Zadarmo pracuje jenom trouba.“

„V tom máš zase pravdu.“ Okatě napočítal čtyři lesklé mince a podal jí je.

Addie si je pro jistotu přepočítala a pak odpověděla: „I když byla loď pořád moc daleko, aby bylo možný někoho zahlédnout, vycítila jsem, že na ní pluje dáma a souží ji smutek.“

„Tak ty jsi to vycítila, jo?“

„Jo. A *signor* Adrick řekl, že dostanu celý dort, když to hned nahlásím v pekařství.“

„Celý dort?“ Dante předstíral šok. „Tak to sebou hod“

Holka odskotačila, aby Alessiným rodičům oznámila, že jejich dcera brzy dorazí, a Dante zůstal stát osamocený v dopoledním chladu.

Vyhrnul si košili a zkontroloval následky: pár modřin, povrchní šrám. Nic, co by nedokázal skrýt. Některé podlitiny se možná dokonce vytrácely o něco rychleji než obvykle. Snad.

Nikdo nevěděl jistě, jestli o své schopnosti přišel *navždy*. Lidé by neměli vstávat z mrtvých, ale on to dokázal. Třeba to dokáže i ona chybějící část jeho já.

Protřepal si paže a zaškaredil se, když ho píchlo v rameni. Ocenit bolest po dobrém cvičení je snazší, pokud trvá jen chvíli.

Bolest sama o sobě Dantovi nevadila. Dokázal ji snést. Roky byla jeho jediným společníkem, zatímco přijímal nebezpečnou práci a brutální tresty, aby přežil. Spoléhal se na to, že vše díky léčivým schopnostem překoná. Nebyla to *bolest*, co ho trápilo. Ne, byla to neustálá připomínka toho, že od chvíle, kdy ho Alessa přivedla zpět k životu, je živý, ale ne celý. *Tohle* mu nedopřávalo klid.

Jako kdyby mu hruď stahovala vlečná lana, která se napínala opačnými směry. Alessa se zanedlouho vrátí. Postrádal ji tak trýznivě, až ho to znepokojovalo, přesto už v tuto chvíli cítil, jak se kolem něj svírají zdi Cittadelly, přeplněné zvědavými lidmi, a vtahují ho do pasti labyrintu emocí – pach adstringentních léků, nervy drásající zvuky utrpení z doby, kdy budova po Divorandu sloužila jako dočasná nemocnice.

V přístavu mohl dýchat. Někdy dokonce i spát. Vzpomínky a vidiny z nočních můr, jež mu sesílala Dea, ho pronásledovat nepřestávaly, ovšem už ho nedokázaly tak snadno polapit.

Otevřel zadní dveře, pokryté desítky let starou vrstvou oprýskané barvy, a vkročil dovnitř. Nikdy by ho nenapadlo, že bude něco vlastnit, a už vůbec ne celou budovu. Krčma U Podvratáků si dokonce po měsíci oprav už ani nezasloužila své jméno. Nebyl to žádný luxusní podnik, a i když vyžadovala neustálé správký, hodila se k němu víc než vysoké stěny a hedvábné povlečení.

„Ty jsi ještě tady?“ Překvapení v Adrickově výrazu se změnilo v lehké zamyšlení, když Dante procházel hlavní místností. Ten kluk měl až nezdravý postřeh.

„Jak vidíš.“ Dante uhnul pohledem a vyhrnoval si rukávy, jako kdyby to vyžadovalo jeho plnou pozornost.

„Co tady ještě děláš? Víš, že se za tebou vydá přímo do Cittadelly.“

„Jo, já vím.“ Ignoroval Adrickův významný povzdech a zamířil nahoru.

Když Alessa odplula na Altari a pověřila svého bratra, aby mu dělal chuť, Dante byl zatvrzele odhodlaný, že si toho chlapíka neoblíbí,

jenže obě Paladinovic dvojčata se vyznačovala buldočí umanutostí získat si každého, kdo se nachomýtné kolem. Jakmile vyčenichali potenciálního přítele, nic je nemohlo zastavit.

Ne že by byli s Adrickem vyloženě *přátelé*, ale Dantovi už mlčení nepřípadalo tak příjemné jako kdysi, ostatně Adrick nikdy nevydržel dlouho mlčet – chvíle ticha vyplňoval vtipy a klábosením, aby se vyhnul věcem, o nichž jeden ani druhý nechtěli přemýšlet. Na Adrickovi bylo po měsících, kdy po Divorandu ošetřoval raněné vojáky – a viděl příliš mnoho z nich umírat –, znát, jak napjatě drží ramena, a v jeho očích bylo možné zahlédnout náznak temnoty podobný tomu, jaký ve svých skrýval Dante.

Takže ne. Nevadilo mu, že mu Adrick dělá společnost. Většinou.

Ve svém bytě v patře nad hospodou si pohledem změřil balíček na stole a po chvíli úvah ho zasunul pod postel. Alessa nebude stát o nějakou omšelou starou knížku.

Když vstal, na hlavu mu dopadla obří kapka vody. Další díra ve střeše.

Alessa byla zvyklá na život v luxusu. Nemohl čekat, že bude pobývat na takovém místě. Obzvlášť když dovnitř teče.

Zprudka otevřel okno, vyklonil se ven a zadíval se k přístavu. Nad střechami protínaly obzor bělostné plachty.

Hodina. Možná víc. Měl čas.

O budovu stál opřený žebřík a chvíli nato už se Dante vyhoupl na střechu. První taška, kterou uvolnil, byla prasklá a našel pod ní stopy hniloby. Měl podezření, že velká část budovy na tom bude podobně. Nabízelo se to jako jistá metafora jeho života, o níž nechtěl uvažovat.

Na řasy mu dopadlo smítko a Dante zamrkal, aby zaostřil zrak, ale nebyl to prach.

Když zaklonil hlavu, spatřil, jak ve vzduchu tančí bílé chomáčky. Alessa se vrátila a přivezla s sebou zimu.

Dosud viděl sníh jen jednou, dávno. Otec ho vytáhl z postele a pak spolu pobíhali mezi bílými chomáčky a chytali na jazyk vločky.

Natáhl ruku a na dlaň se mu snesla osamělá vložka, která se okamžitě rozpustila.

Stačil jediný hřejivý dotek a zahynula.

Alessa sevřela prsty zábradlí lodi. Vykláněla se vpřed jako vyřezávaná mořská panna. „To je *sníh*?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl nevzrušeně Kaleb. „Doufám, že umíš dobře plavat, protože nehodlám přijet pozdě kvůli tomu, že tě budeme muset lovit z moře.“

Jeich *krátká* diplomatická mise na Altari se protáhla na dva měsíce a s postupujícím časem se její obavy z toho, co po návratu najde doma, jen prohlubovaly.

Kaleb přimhouřil oči před ostrým větrem, jenž mu čechral kaštanové vlasy. „Měli jsme s sebou odvléct i Saidu. Moje schopnosti jsou v bitvě očividně *nenahraditelné* — mimochodem, blahopřeju ke skvělé volbě hlavního Fonteho —, ale bohužel pokud jde o to přimět loď k pohybu, elektrina není tak užitečná jako vítr.“

„Mohl bys na tom zapracovat? Vyrobit loď poháněnou elektřinou nebo něco na ten způsob?“

„Copak jsem inženýr?“ Obrátil v sloup své odhalené oko. Druhé mu kryla hedvábná páska. „Nepřihlásil jsem se jako tvůj osobní vynálezce.“

„Divorando je za námi. K čemu mi teď jsi?“

Kaleb na ni upřel pobouřený pohled. „Poukazuju na tvoje vady, aby sis zachovala skromnost, a jsem okouzlující doprovod při společenských událostech.“

„Na to mám Danta.“ Před půl rokem by se div nepropadla hanbou, kdyby jí vyklouzl podobný zamilovaný povzdech, pokud tím ovšem našťve Kaleba, stojí za to obětovat vlastní hrdost.

„Dante by nikdy nevynikl v tomhle oděvu.“ Kaleb prohlašoval, že se jeho pestrobarevný podivorandovský styl hodí pro roli spasitele daleko víc. A navíc pro tuto příležitost dokonale sladil svou košili a pásku přes oko s Alessinými tmavě nachovými šaty a stejně tak hedvábnou podšívku kazajky s její růžovou spodničkou.

„Dante by byl neodolatelný i v pytli,“ řekla Alessa.

„Pche, není můj typ.“

Skepticky povytáhla obočí.

„Ne proto, že je *muž*.“ Kaleb si uhladil vlasy. „Tahle část je v pořádku. Vlastně je ideální.“

„Já si to myslela. O mě jsi rozhodně zájem neprojevoval.“

„Kdo je tu teď arogantní?“ prohodil Kaleb a dloubl ji loktem. „Myslíš si, že každý, komu se líbí děvčata, osnuje plány, jak se ti dostat pod sukně?“

„To těžko.“ Alessa vyprskla, když jí vítr odvál tmavou kadeř k ústům a vlasy se jí přilepily na rty potřené leskem. „Lidé všech pohlaví a romantických zaměření při pohledu na mě prchali skoro pět let. O své neodolatelnosti si iluze nedělám.“ Vítr její pečlivě upravené kadeře rychle měnil v zamotané vrabčí hnízdo.

Ani náznak toho, že by Dante čekal v přístavu.

„Nenatáhni si při všem tom vyhlížení krk. Bude tam.“ Kaleb si upravil manžety. „Celé město se nemůže dočkat, až nás přivítá doma.“

Nejistě se kousla do rtu. „Možná se na to ještě necítí.“ Doufala, že má Kaleb pravdu a že se Dante zcela zotavil, po fyzické, duševní i citové stránce, a ta naděje bodala tak prudce, že bylo s podivem, že Alessa nekrvácela.

„Uběhly dva měsíce. Nejspíš je zdravý jako rybička a už zase napičuje lidi na kudlu.“ Kalebův sarkasmus nedokázal naplno skrýt jeho pochyby.

Nebyla jediná, kdo si vyčítal, že Dante opustili v době, kdy ještě stále... nebyl sám sebou. Rány na jeho těle se sice zahojily, ale čím dál víc se nořil do chmurných myšlenek. Posedla ho představa, že musí najít ostatní ghiotte, aby se připravili na bitvu se záhadnou hrozbou, kterou — jak tvrdil — proti nim vyšlou bohové, a nakonec začal jeho strach připadat skutečný i Alessě. Po nějakém čase stráveném daleko od jeho ztrápených očí se však její vlastní zrak vyjasnil.

Ostrov Saverio se řídil neměnným řádem: v každé generaci bohyně Dea korunovala novou Finestru, jež měla moc posílit cizí magické

schopnosti, a pět let nato Crollo vyslal při Divorandu skarabey, jejichž útok měli Finestra a jí zvolený Fonte — v Alessině případě víc než jeden Fonte — za úkol odrazit. Potom, po období klidu, jež trvalo roky i desetiletí — podle toho, jak brzy se bohové začali nudit —, se Finestrina moc přenesla na nově vybraného člověka a cyklus začal nanovo. A až ten den nastane, Alessa a Kaleb budou další Duo Divino učit stejně, jako to pro ně dělali Renata a Tomo.

Bylo pochopitelné, že je Dante poté, co se ocitl tváří v tvář smrti, paranoidní, jenže to neznamenal, že je to opodstatněné. Překoná to a Alessa mu pomůže.

„Proč zpomalujeme?“ Alessa málem zaúpěla.

„Nejspíš abychom nenarazili do mola a nezpůsobili tragickou ztrátu na životech i majetku. Nebo aby tě rozčílili. Těžko říct.“

„Co doma uděláš jako první?“ zeptala se Alessa. Potřebovala se nějak rozptýlit, aby nepodléhala obavám.

„Sním cokoli, co nepatří mezi plody moře. Do konce života už nechci sušenou tresku ani cítit. Co máš v plánu ty?“ řekl Kaleb. „Počkej, neodpovídej. Jenom mi slib, že s tím půjdete někam do soukromí. Nic mě nepřipraví o chuť k jídlu tak rychle jako veřejné projevy náklonnosti.“

Zasmála se, ale vyznělo to mírně hystericky. „Ani nevím, jestli se ho můžu dotknout.“

„Když má člověk pevnou vůli i... ehm... jiné součástky, tak najde řešení.“

Zašimralo ji v břiše, napůl vzrušením, napůl úzkostí. Nepředvídatelná bouře jejích schopností po Divorandu ustala a stávalo se, že si ani rukavice neoblékala. Její magie však v minulosti způsobila příliš mnoho bolesti a smrti, aby jí dokázala důvěřovat.

Objetí? Objetí by mělo být dostatečně neškodné. Nejspíš. I když chtěla daleko víc.

„Prosím, řekni mi, že o něm zrovna nefantazíruješ,“ řekl Kaleb. „Potřebuješ být na minutku sama?“

„Doufám, že se dožiju toho, až tě láska doslova zničí.“

Kaleb se pohrdavě usmál. „Tak to abys jedla hodně zeleniny.“

Konečně se loď přiblížila k přístavu a námořníci začali pobíhat okolo, házeli lana, sundávali můstky a dělali všechno to, co je třeba při zakotvení.

Duo Divino z Tanpu, nejvzdálenějšího ostrova v bezpečné oblasti, důstojně stálo na palubě své vlastní lodi a čekalo, až budou moct vystoupit. Oba byli vysocí, štíhlí, měli lesklé černé vlasy a pleť jantarového odstínu. Ciro Angeles a Diwata Kapule je následovali na Saverio poté, co se všichni setkali na Altari. Tam je sblížily společné rozpačky, které zažívali, když se snažili dostat tradici — Finestru a Fonteho po Divorandu čekala diplomatická cesta na Altari navzdory skutečnosti, že na ostrově žádné Duo neměli.

Ochránci Altari tragicky zahynuli ještě před Divorandem, a místní obyvatelé proto museli vyhledat útočiště na Saveriu. Díky Alessině obraně — a jejímu týmu Fonteů — se Altarijci vrátili na svůj ostrov, aby znovu vystavěli zničené domovy, místo plesů a hostin tudíž ceremoniální návštěva Duí z druhých dvou ostrovů zahrnovala rozdělování přivezených darů a prohlížení díla zkázy. Teď, když dopluli zpět na Saverio, přišel čas oslavit vítězství.

Jakmile jim kapitán pokynul, že můžou vystoupit na břeh, Alessa si povytáhla sukně. Mústek se při každém kroku kolébal, až se jí rozhoupal žaludek, a kapitán ji pevně uchopil za paži, aby neztratila rovnováhu. Alessa sebou trhla, ale neodtáhla se. Už se *mohla* lidí dotýkat, aniž by se dali do křiku sžíravou bolestí. Stačilo, aby zůstala klidná a soustředěná. Lidé se strachu z ní zbavili rychleji než ona sama.

„Děkuji —“ Když zachytila kapitánův pohled, slova jí uvázla v hrdle. Nikdy se na ni nikdo nedíval *takto* — chladně, prázdně a nepřítomně. Ani když si polovina města myslela, že je zrůda.

Podivné téměř zašeptání se jí prohnalo kdesi na pomezí mysli, jak se kapitánův pohled zostřil. Vše pohlcující temnota. Prázdnota bez konce. Dychtivá touha *ničit* —

Pak kapitán zamrkal a oči se mu vyjasnily. „Opatrně.“

Otřeseně se od něj odtáhla.

„Zase tě bolí hlava?“ zeptal se jí Kaleb, když se k němu připojila na molu.

Otřela si pot ze zroseného čela. „Musím si zvyknout na pevnou zem.“

Na cestách měla až příliš času k přemýšlení. Bezpočet nocí strávila tím, že se zaobírala minulostí, vybavovala si tváře svých prvních tří Fonteů v okamžiku, kdy jim ukradla poslední jiskry života. Kvůli ní chyběla Emerovi, Ilsi a Hugovi část duše, když je ukládali do hrobů. Bolesti hlavy byly malá daň za to, co spáchala. Měla štěstí, že ji bohové nepotrestali ještě krutěji.

„Půjdeme?“ nadhodil Kaleb a nabídl jí rámě.

Alessa se napřímila, zaplašila vzpomínku na děsivý okamžik s kapitánem. Když zamávali davu, lidé propukli v jásot a ona si užívala, jak ji zbožňují. *Tak* to bylo správné. *Toto* jí bylo přislíbeno. Bude milovaná, vítězná, oslavovaná. Její vláda skončila a chvíle na Finestřině vrchu byly minulostí.

Už žádní démoni. Už žádné války.

Přišel čas zahájit zbytek života.

A strávit ho šťastně.

Až.

Navěky.

◆◆◆ 2 ◆◆◆

Pár minut Alessa natahovala krk, poté však musela připustit, že Dante na ni v davu nečeká. Ani nevyčkává někde opodál, což by víc odpovídalo jeho stylu.

Když procházeli přístavem, Diwata svírala Cirovu paži a zdála se být ohromena přijetím, jehož se jim dostalo.

„Nádherný ostrov,“ řekl Ciro. „Tamhle to musí být vrch, kde jsi bojovala — a hned s několika partnery! Fascinující. Setkáme se s nimi zítra na plese? I s tím — promiň, zapomněl jsem, jak je tu nazýváte.“

„Ghiotte.“ V Alessině úsměvu se náhle zračil chlad.

Diwatu to zaujalo. „Takže ono to tu zůstalo?“

„On tu *zůstal*,“ opravil ji Kaleb rozhodně.

Za burácení davu, jenž lemoval cestu během jejich procesí městem, bylo obtížné vést rozhovor, ale Alessa hostům zvládla ukázat nejdůležitější památky a k Cirovu potěšení přidala i útržky ze saverijských dějin.

Ciro byl sice poněkud staromódní, byl však společenský a okouzlující, přesně ten druh člověka, kterého podle všeho skutečně zajímá, co mu říkají ostatní, a Alessa to jako někdo, kdo měl sklony nervózně brebentit, oceňovala. A Kaleb celkem dobře vycházel s mírnou Diwatau. Nepokoušel se s ní vést nezávaznou konverzaci, a tím pádem ani ona nebyla nucena se o ni snažit.

Když hosty uvedli do nejlepšního hostince na Saveriu, Alessa překonala zbytek cesty do Cittadelly v zběsilém tempu, jenomže Dante na ni nečekal ani u brány.

Zato povinnosti ano. Renata a Tomo, předchozí Finestra a Fonte, k ní okamžitě zamířili.

„Vítězní hrdinové!“ zvolal opálený Tomo, který přímo sálal zdravím.

„Konečně,“ dodala Renata. „Začínali jsme se obávat, že zmeškáte svou vlastní oslavu a my všichni budeme muset utopit žal v proscovací fontáně.“

„Je tu Dante?“ zeptala se Alessa.

Tomo se zamračil. „Co jsme dorazili, jsem ho neviděl.“

Alessa cítila cukání v nohou, jak moc ho chtěla jít hledat, ale pak se na ni s dotazy obrátil dodavatel občerstvení, a jak se zdálo, bylo životně důležité, aby správně ubrousky vybralo právě Duo Divino.

Když je jeden ze strážců přerušil a oznámil jim, že je v knihovně připraveno drobné občerstvení a že na ni čeká „mladý muž“, Alessa ho málem objala.

„Ale jen běž,“ řekla Renata s vlídným povzdechem. „O zbytek se postaráme.“

Alessa nebyla pyšná na to, jak spěšně odešla, krok ovšem nezvolnila — natolik o svou důstojnost nedbala.

„Nemysli si, že mě tu necháš, abych vybíral svícny, když je nahoře přichystané jídlo,“ zamumlal Kaleb, který se jí držel v patách. „Zpomal. Zoufalství nepůsobí dobře.“

Zkoušeli jeden druhého předběhnout a strkali do sebe, ale Kaleb nezpomalovaly sukně, a tak se do třetího poschodí dostal jako první, vrhl se vpřed a držel dveře knihovny zavřené. „Pomáhám ti. Dej si na chvilku pohov, ať toho chudáka nevyplašíš.“

Alessa se zachmuřila. „Otevři dveře.“

„Pro živou Deu, hlavně se na něj nevrhni.“ Kaleb prudce otevřel dveře a jeho výraz se změnil z povýšeného na naštvaný. „Co ty tady chceš?“

„Ty nejsi Dante,“ vyhrkla Alessa.

„Taky jsem bez sebe radostí, že tě vidím, sestřičko.“ Z křesla se pozvedla vytáhlá postava — Adrick.

„Promiň. Opravdu tě ráda vidím,“ řekla Alessa. „I když jsem tě nečekala.“

Kaleb se prohnal kolem a upřel zamračený pohled na výběr la-hůdek. Před odplutím Adricka zarputile přehlížel, kdykoli navštívil Cittadellu. Dokola omílal, že Adrick udal Danta a pokusil se otrávit Alessu. Ta však měla podezření, že má na něj Kaleb spadeno i proto, že musel strávit dlouhou noc v podzemní hrobce, když se s Dantem prohodili.

Adrick potřásl světlými kadeřemi, aby je dostal z tváře. „Mama a papa jsou po uši zasypaní citronovou kůrou, jak pečou zákusky na tvou hostinu, ale moc tě pozdravuji.“

„A Dante? Kde je? Jak se mu daří?“

Adrick ukázal na pochoutky na stole. „Prosciutto?“

„Adricku,“ varovala ho Alessa.

„Hlavně nezapomínej dýchat. Je... v pořádku. Po fyzické stránce.“

Alessa se na něj upřeně zahleděla. „Ale po duševní ne?“

„Nevkládej mi slova do úst. Hodně si vytrpěl. Prostě k němu buď ohleduplná.“

„Budu. Až ho uvidím. Což jaksí nejde, když nevím, *kde* je.“

„*Kde je Dante?* Vidiš, tahle otázka vzbuzuje další otázky.“

„Asi tě nakonec budu přece jen muset zabít.“

„Aspoň mi dovol se najíst, než spácháš bratrovraždu. Umírám hladu.“

Kaleb zalupal klouby na prstech. „Chceš, abych mu jednu vrazil? Můžu mu jednu vrazit.“

„Ne,“ obořila se na něj Alessa. „Adricku, *kde* je Dante?“

Když si Dante v podřepu prohlížel výsledek své práce, překvapeně si uvědomil, že se slunce sklání nízko nad městem. Dočista přestal sledovat čas.

Spěchal sbalit náradí, ovšem vtom ho zaujal pohyb dole na ulici, po níž směrem k němu utíkala mrštná postava. Srdce mu podivně zabušilo.

Chytil se okraje střechy, spustil se dolů, využil okenní římsu a štít hostince, aby zpomalil seskok, a přistál přímo před Alessou.

„Deo na nebi!“ Prudce se zastavila a chytla se za hrud'. „Mohl by ses pokusit nezabít se hned po mém návratu?“

Věnoval jí potměšilý úsměv. „To se snažím pořád, ale zdá se, že smrtka je odhodlaná mě najít.“

Alessa se zasmála, i když ještě stále nemohla popadnout dech, a Dante netušil, jestli za to může šok, běh nebo nervozita. Na hřbetu nosu zrůžovělého chladem jí tančily pihy. Drobné, skoro nepostřehnutelné, ale nové. Její tvář vypadala ve všech ohledech přesně tak, jak si pamatoval, a přesto se mu zdála ještě dokonalejší.

Klouzala pohledem od něj ke štítu, zpátky k němu a pak k nově natřenému obložení. Zrak jí přelétával sem a tam jako pták, který hledá bezpečné místo, kam dosednout. Takže byla nervózní. Roztáhl ruce a ona udělala půlkrok k němu, ale pak zaváhala. Zastavila se.

„Vážně?“ Zachovával nenucený tón, i když jen s námahou. Bílé zuby se jí zaleskly, když se kousla do rtu, a ruměnc v jejích tvářích byl ještě patrnější.

Dante se soustředil jen na ni, ani si nevšiml, jak se k němu řítí Kaleb. Dokud do něj mladík nenarazil tak prudce, že nebylo poznat, jestli ho chce přepadnout, nebo obejmout.

„Promiň!“ Kaleb ho se smíchem mohutně poplácal po zádech. „Pořád pracuju na prostorovém vidění. Tak mám dojem, že jsi zesílil, chlape. A ke všemu sis pořídil vlastní podnik? To jsem nečekal.“

„Snažil jsem se ho zdržet.“ Adrick se zatvářil omluvně a postrčil Kaleba ke dveřím. „Dopřejme těm dvěma chvilku o samotě.“ Kaleb stiskl kliku dvěma prsty a Adrick ho šťouchl do zad. „Pro lásku Deina levýho cecku, plebejská špína tě nezabije.“

Když se za nimi zabouchly dveře, jejich hlasy utichly.

„Takže...“ Alessa si nervózně zamnula ruce — *holé* ruce, jak si s překvapením všiml. „Jak... jak se máš?“

Významná otázka. „Dobře. Líp.“

„Nějaké náznaky...“ Mávla rukou k jeho tělu, jako kdyby to mělo dávat smysl. Což jistým způsobem dávalo.

„Kdepak.“ Jeho úsměv povadl. „Pořád jsem obyčejný člověk.“

„Aha.“ Zase se kousala do rtu. „Ale prováděl jsi všechny cviky, které ti doporučil doktor?“

„Jo.“

„Stále užíváš Adrickovy tinktury?“ zeptala se.

Dantovy oči ztratily jas. „Ne. Protože je mi líp.“

„Až na...“

Zhluboka vydechl. „Až na to.“

„No, že nám to ale jde,“ poznamenala Alessa s nervózním úsměvem. „Vůbec žádné rozpaky.“

Pobaveně si odfrkl. „Tak si o mě přestaň dělat starosti. Udělal jsem všechno, co jsem měl. Každý den jsem se česal a čistil si zuby. Chceš si ověřit, jestli jsem si taky správně zapnul kalhoty?“

Alessa zvedla hlavu. „Dámy nezkoumají pánské kalhoty uprostřed ulice.“

„To je zatracená škoda.“ Rozpřáhl ruce. „Podívej, jsem v pořádku. Nikdy v životě jsem na tom nebyl tak dobře.“

„Hm, ano, to tedy vidím.“ Zlehka mu přejela rukou po hrudi se souhlasným brouknutím, které probudilo cosi hluboko v jeho břiše. „Nevím, jestli jsi skutečně zmohutněl, nebo jsem jenom zapomněla, jak jsi velký.“

„Každý den jsem zvedal bedny a běhal.“ Se zmateným pobavením sledoval, jak mu stiskla sval na paži. „Našla jsi něco, co se ti líbí?“

„Hm?“

„Vypadáš, jako by sis vybírala ovoce k zakousnutí.“

Zmáčkla mu sval i na druhé paži. „Ach, copak bych si mohla někdy vybrat? Miluju oba.“

„Když mě můžeš osahávat na ulici, můžeš mě i obejmout.“

Alessa vyjekla, když ji zvedl ze země, ale vzápětí ho pevně objala kolem krku. Jakmile ucítil vůni soli, chladu i jí samotné, v hrudi se mu uvolnil jakýsi uzel.

Kožešina jejího pláště ho polechtala na tváři, když se Alessa zaklonila a zadívala se na něj. Medově zlatý kroužek kolem jejích duhovek ho polapil jako plamen nočního motýla. Ani si neuvědomil, že se k ní naklání, aby ji políbil, dokud nesklopila hlavu.

Správně. Postavil ji zpět na zem a polkl horkost v hrdle.

„Chceš, abych tě provedl?“ Kývl k budově a zastrčil ruce do kapes, aby je k ní znovu nenatáhl.

Dobře, tak prostě zpanikařila.

Dante už nebyl ten raněný válečník, kterého zde zanechala, *ani* téměř neporazitelný osobní strážce. Opět se změnil a ona potřebovala chvilku, aby si na to zvykla.

„Nemůžu uvěřit, že jsi koupil výčep,“ řekla, když vstoupili dovnitř.

Dante pokrčil rameny. „Consiglio mě nepřestávalo zasypávat penězi. Musel jsem s nimi něco udělat.“

„A co nákladné šaty a dárky pro mě?“ Určitě by přišel na něco jednoduššího, za co by mohl utratit vládní rentu.

Poklepal si prstem na spánek. „Jistě. Příště na to budu pamatovat.“

Na večeři bylo ještě brzy, místnost však přesto hučela hluchým hovorem a bujarým smíchem. Podlahu, která kdysi bývala potřísněná krví, pokrývala nová prkna a bojová klec zmizela. Nahradily ji bytelné stoly a různorodé židle.

„Sehnali jsme stoly,“ řekl Dante chraplavě.

Alessa zvedla obočí. „Nóbl.“ S potěšením si uvědomila, že je Dante *nervózní*. Záleželo mu na tom, co si o jeho projektu bude myslet.

„Už do pití nepřilíváme vodu.“ Dante poplácal pult u výčepu. Povrch stále pokrývaly spálené skvrny, které se nedaly zcela obrousit, ale leskl se nátěrem a police za ním lemovaly lahve všech tvarů a barev. „Najal jsem si i ostrahu.“ Dante kývl k urostlému muži, jenž stál na stráž. „Věř tomu, nebo ne, kuchyň se utápěla v moři odpadků. Trvalo týden, než jsme to všechno vydolovali.“

„Je to tu úžasně.“ A skutečně bylo. Dante nechřadl sužovaný paranoí. To bylo dobře. Velice dobře.

„Pojď, ukážu ti, jak to vypadá nahoře.“

Na konci chodby obložené dřevěnými panely se za kuchyní a spižírnu nacházelo schodiště, po němž hopsala dolů mladá žena. „Zdravíčko, šéfe.“

„Jsem tvůj domácí, ne šéf,“ namítl Dante.

„Ale dost se tomu blížíš.“ Podala mu malý váček s mincemi. „Dnes jsi mi připadal nějaký ztuhlý. Jestli tě pořád trápí rameno, mé dveře jsou pro tebe vždy otevřeny. Stačí hodina v mé péči a budeš se cítit jako znovuzrozený.“

Alessa si odkašlala.

Dante schoval váček do kapsy. „Katyo, tohle je Fines—“

„Alessa,“ přerušila ho. Příliš pozdě. Dívka jí spěšně vysekla pukrle. „A ty jsi?“

„Katya, nejlepší odbornice na masáže a fyzickou terapii na Saveriu.“

Alessa povytáhla obočí. „Ta dívka s kouzelnýma rukama?“

„Slyšela jste o mně?“ Když se usmála, na tvářích se jí udělaly do-
líčky. „Omlouvám se, že jsem vás nepoznala. Víím, že pro vás Dante
pracoval, ale nečekala jsem, že se tu s vámi setkám.“

Alessin úsměv znejistěl. „Musela jsem si prohlédnout jeho nový
projekt.“

„To je tak milé.“ Dívka zalétla pohledem k Dantovi. „Musím běžet,
ale bylo mi ctí se s vámi setkat.“

Nahoře Dante odemkl jedny ze dvou dveří a pokynul Alesse, ať
do nich vejde první. „Není moc na co se dívat.“

Měl pravdu. Pokoj byl malý a jen částečně vybavený ošoupaným
nábytkem, přesto působil útulně a voněl mírně po whiskey a kůži.
Police byly plné knih, další byly narovnané vedle popraskaného kože-
ného křesla a na úzkém lůžku ležela vybledlá prošíváná deka. Pvlak
na polštáři byl maličko pokrčený.

„Odstěhoval ses z Cittadelly?“ zeptala se.

„Neodstěhoval jsem se. Jenom je jednodušší přespávat tady než se
každý večer vláčet zpátky.“ Dante položil váček s penězi na stůl. „A na-
víc jsi tam nebyla.“

Odolala pokušení zeptat se, jestli kdyby tam byla, záleželo by
na tom. „Katya využívá svůj pokoj jenom pro práci?“

Dante se zamračil, když změnila téma. „Taky tu bydlíš. Dobře si
vydělává a část peněz mi dává.“

Alessa se rozhlédla po pokoji. „Využíváš její služby často?“

Dante se opřel o stůl a založil si ruce na hrudi. „Co přesně podle tebe Katya dělá?“

Alessa zvedla hlavu. „Masáže a... fyzickou terapii?“

„Nemyslíš si, že...“ Vybuchl smíchy. „Ale myslela sis to! Vážně sis myslela, že jsem se dal na podnikání s kurtizánou, spím s ní a jen tak se ti o tom zmiňuju, aby řeč nestála!“

No, *ted'* si Alessa připadala směšně. „Vypadala *velice* překvapeně, když nás spolu viděla.“

„Protože nemluví o svém osobním životě.“ Pořád se smál. „Jsi zpátky sotva hodinu a už jsi mě stihla osahávat na ulici a obvinít z toho, že vedu nevěstinec. Zvolni trochu.“

Dotčeně zafuněla. „Během té hodiny jsem tě viděla seskočit ze střechy a dozvěděla jsem se, že sis koupil výčep. Taky můžeš trochu zvolnit.“

Uculil se, načež svlékl košili ušpiněnou od mechu a hodil ji do košíku.

Alessa zalapala po dechu, když spatřila mozaiku modřin a tržných ran, jež hyzdily jeho krásný trup. „Co se ti *stalo*?“

Dante ztuhl. „Bedny padají, chlapi si rádi měří síly. O nic nejde.“

Dlouze vydechla nosem. *Hlavně zhluboka a klidně dýchat*. Dobrá, takže se svým tělem nakládal jako s boxovacím pytlem. V budoucnu ho nasměruje k méně destruktivním koníčkům.

Přešla ke stolu, aby ho nenápadně pročmuchala, ale kniha na vrcholu hromady jí pokazila plány. „*Pojednání o lovu ghiotteu?* Co to má být?“

Dante se k ní otočil a přitom si zapínal novou čistou košili. „Hnus, vid? Ale bude v ní nějaké vodítko, to vím. Už proto, že se v ní tvrdí, že je potřeba od sebe ghiotte oddělit, protože ve skupinách lépe bojují a rychleji se uzdravují. Třeba se mi má moc vrátí, když najdu ostatní.“

V břiše pocítila chlad. „Pořád tě trápí noční můry?“

Zatnul zuby a pak odpověděl. „To nejsou noční můry. Jsou to vize. *Varování*.“

„Promiň. Samozřejmě.“ Další téma, kterému by bylo lepší se vyhnout. Její zrak zaujal barevný záblesk pod postelí. Papírový balíček ozdobený mašlí. „To je pro mě?“

Dante se ohlédl a pak před ní uhnul očima. „Ehm, jo. Není to nic zvláštního. Našel jsem to v jedné zastavárně.“

Když dárek rozbalila, uviděla ošuntělou knížku, která už prošla bezpočtem rukou. „Učebnice starého jazyka? To je tak pozorné.“

Dante pokrčil rameny. „Chtěla ses ho naučit.“

„Je báječná.“ Chtěla se nad knížkou rozplývat ještě víc, jenže on byl z projevu vděku vždycky nesvůj. Během následujících dnů obdrží okázalejší dary, ale žádného si nebude považovat tolik jako rozrůstající se sbírky starých knih od Danta. „Začínala jsem se bát, že zmeškám svůj vlastní svátek navrácení jména,“ poznamenala, zatímco listovala učebnicí.

„Kdy že má být?“ Dante na ni krátce pohlédl a v očích mu zajiskřilo.

„Zítra. A musíš přijít na oslavu. Máme sladěné oděvy.“

„A tím mě chceš *přesvědčit*?“

„Je to můj velký den!“

„Zažíváš *spoustu* velkých dní.“ Začal odpočítávat na prstech. „Svatby, bitvy, obřady...“

S hlasitým heknutím povyskočila, aby si mohla sednout na stůl. Rozesmál se. „Prosím, řekni mi, že ses nechal přeměřit krejčím, než jsi uprchl z Cittadelly.“

„Bojíš se, že se tam objevím úplně nahý?“

„To by bylo ještě *lepší*,“ prohlásila s vyzývavým úsměvem. „Oblečený, nebo ne, *budeš* mi dělat doprovod, vid’?“

„Si, luce mia. Doprovodím tě na ples.“ Škádlivé zajiskření bylo to tam, jeho oči potměly, když se k ní přikradl a tichým hlubokým hlasem pronesl: „A teď tě políbím.“

Když ji přivinul těsně k sobě a jeho pevné tělo se dotýkalo jejího měkkého, polkla, hypnotizovaná jeho pousmáním, v němž se skrývalo cosi vlčího. Vůně mýdla, whiskey a čehosi, co s ním bylo nepopsatelně spojené, jí zaplavila smysly a v okamžiku, kdy se jejich rty dotkly, se všechny dny, které prožili odděleně, vytratily.

Ach ano. Po tomto toužila. *Potřebovala* to. Zajela mu prsty do vlasů, aby si ho přitáhla ještě blíž. Strávila hodiny sněním a žádná z jejích představ se ani zdaleka nepřiblížila skutečnosti.

Vycítila z Danta napětí. Jeho tělo ztuhlo. V panice ho odstrčila a on klopýtl vzad.

„Odpust!“ vykřikla.

Zasípal skrz zatnuté zuby. „Nic mi není.“ Očividně to nebyla pravda.

„Už svoje schopnosti dokážu daleko lépe ovládat, přísahám, ale vždycky když jsem unavená, je to těžší.“ Promnula si ruce. „Strašně mě to mrzí.“

„Přestaň se omlouvat.“ Do očí se jí Dante nedíval, zatímco si dopípal poslední knoflík košile. „Musím zajít dolů.“

Alessa zakroutila špičkou střevíce o podlahu. „Doufala jsem, že mě doprovodíš zpátky do Cittadelly.“

„Jo. Doprovodím.“ Vyhrnul si jeden rukáv. „Jakmile budu moct odejít, aniž by se tady všechno sesypalo. Můžeš si tu odpočinout, jestli chceš, nebo sejít dolů a já ti připravím něco k pití.“

Její tělo přetévalo energií. Neměla zájem si zdřímnout, přesto se zdržela v pokoji a maličko se v něm porozhlédla. Pak se vydala za Dantem a posadila se na stoličku vedle Kaleba. Když tu takto seděla posledně, byl pro ni Dante děsivý cizí muž, jenž měl právě za sebou souboj, a ona se snažila sebrat odvahu, aby ho požádala o pomoc.

Položila ruce skryté v rukavicích na pult, a i když Dante nevzhledl, na rtech mu zahrál úsměv. „Pozor. Někdo by tě mohl poznat.“

Takže si na to vzpomínal. Svůdně k němu zvedla oči. „Já nemám strach. Mám velice schopného osobního strážce.“

„No dovolte,“ ozval se Kaleb. „Já jsem tady Fonte. Navíc už se ji nikdo nepokouší zabít. Dokonce ani její rodina.“

Adrick vklouzl za Danta s hromadou sklenic. „Zůstal jsi jí na krku ty. To je samo o sobě dostatečný trest.“

Kaleb si jeho popichování nevšímal. „Nalij mi sklenku nejdražšího tvrdého pití, co tu máte.“

„Víš, že si od tebe nevezmu peníze,“ podotkl Dante, zatímco sundával lahve z horní police.

„V tom případě si dám dvojitou rundu.“ Kaleb roztáhl ubrousek jako ubrus. „Konečně jsme zpátky na Saveriu a první večer trávíme v přístavu. Jak hluboko jsme klesli!“

Adrick praštil sklenicí s vodou o pult a polil přitom Kalebovi klín.

Alessa mu hodila ubrousek. „Když jsem tu seděla naposledy, jistý značně nevrlý neznámý muž mi sdělil, že je mu jedno, jestli budu žít, nebo zemřu.“

„Choval jsem se trochu jako pitomec, co?“ Dante se opřel lokty o pult. „Ale přesto jsi tu. Co ti můžu nabídnout?“

„Překvap mě.“

Dante se usmál, jako kdyby takovou odpověď očekával. Smíchal limoncello, prosecco a pár kapek sirupu z lahve, v níž plavala sušená pálivá paprička, přelil nápoj do sklenky s okrajem zdobeným směsí cukru a mořské soli, přidal do něj plátek citronu a přisunul ho k Alesse.

Ta si dala doušek a chvíli si vychutnávala bublinkami prosycenou sladkokyselou kombinaci následovanou dozvukem soli. To vše podtrhovala lehká příchut' koření. S potěšením vytáhla obočí. „Jak tomu říkáš?“

„Hádej.“

„*Prosím*, řekni mi, že jsi ho pojmenoval Luce mia.“

Mrkl na ni, jenže ona sotva měla čas opájet se tím hřejivým slastným pocitem, protože ji vzápětí kdosi málem shodil ze stoličky.

„Hej!“ křikl Dante. „Koukej před sebe.“

„To nic,“ ujistila ho Alessa. „Nic se mi nestalo.“ Otočila se a podívala se na muže, který do ní vrazil. Krví podlité oči se na ni upíraly z naprosté blízkosti a ona *vycítila* jeho vztek tak intenzivně, jako by byl její vlastní. Zdálo se, že z něj sálají jedovaté výpary téměř hmatatelné nenávisti a vpíjejí se přímo do ní.

Mužův kalný pohled nabyl ostrých kontur krutosti. „Přípletla se mi do cesty.“

Dante přeskočil pult. Muž se rozmáchl, ale Dante jej chytl za zápěstí, otočil s ním a trhl mu rukou nahoru a vzad. Mužův kumpán

odstrčil stůl, až se karty, které předtím hráli, rozsypaly po zemi, a rozbil o okraj lahev od piva. Rozháněl se zubatým hrdlem jako nožem a řítil se k nim, aby se přidal do bitky.

Dante odmrštil zneškodněného muže stranou, vyrazil jeho spollečníkovi provizorní zbraň z ruky a obrátil se k němu. To už k nim konečně doběhla ostraha.

„Ke všemu tu mají zábavu zdarma!“ ozval se Adrick.

Alessa polkla nakyslou pachutí strachu, zatímco Dante a muž z ostrahy vyváděli vzdorující rváče ze dveří. Díky svému magickému daru byla schopná vstřebávat moc Fonteů a občas, když se jich dotkla, aby to udělala, zachytila chuť jejich emocí. To však vyžadovalo dotyk holou kůží, a toho muže se ani netkla. Nemožné. Snažila se vzpamatoval. Musela být unavenější, než si myslela.

Začala sbírat ulepené karty u svých nohou a odhazovala je na pult. Na jedné byl vyobrazený Crollo, bůh chaosu. Příhodné.

Dante se vrátil a oprašoval si ruce. „Jsi v pořádku?“

„Já ano. Proč najímáš ostrahu, když se beztak vrháš do rvaček?“

Zamračil se. „Nežádal bych od svých zaměstnanců nic, co bych nebyl ochotný udělat sám.“

„Ten jeho přítelíček ti málem podřízl krk!“

„Když dojde na boj, umím se o sebe postarat,“ zabručel a odtáhl si pivem nasáklou košili od těla.

„Jenže to *nemusíš*. Většina lidí dostane jen jednu příležitost k životu. Ty už jsi dostal druhou. Nepokoušej osud.“

*P*oložila kartu na dřevěnou desku stolu pokrytou rýhami a znaveně vydechla. „I po tom všem stále trváš na tom, že lidé jsou ve své podstatě sobečtí? Tvůj cynismus je trvalejší než sama nebesa. Viděl jsi, jakou oběť –“

Její protivník se pohrdavě usmál. „Zemřít pro někoho, koho miluješ, není oběť. Je to výraz pudu sebezáchovy.“

„To je absurdní. Jde o projev lásky.“ Zamíchala karty. S každým důkazem, jež mu předložila, se jeho zatvrzelost jen prohlubovala. Bylo to k nesnesení.

„Láska a nesobeckost nejsou jedno a totéž. Tvůj důkaz prostě nestačí k tomu, abych změnil názor.“

„Pak se vsadíme znovu.“ Položila na stůl srdcovou dvojku. „Na stejné hráče.“

Zachechtal se. „A když prohraješ?“

„Neprohraji,“ odvětila důstojně. „Stanov si podmínky a já stanovím své.“

Na tváři se mu objevil prohnáný úsměv. „Jsi si jistá? Z tohoto se nedostaneš, i kdybys žadonila sebevíc, má drahá.“

„Rozhodně.“ Roztáhla karty do vějířku. „Přišel čas tu věc rozhodnout jednou provždy.“

Zazubil se a jeho karty pohltily plameny.

Chlad předchozího dne pominul. Dante se zastavil u skalnatého výběžku na pláži, aby popadl dech. S rukama v bok se opájel vůní soli a citrusů i šimráním vodní tříště na holé hrudi.

Ležet vedle Alessy se rovnalo skvostnému mučení, kdy každý tichý výdech a zašelestění pokrývky znělo jako příslib něčeho, co si musel odříct. Hodiny nemohl usnout, pozoroval spící Alessu a z celého srdce litoval každé noci, kdy trval na tom, že si od ní bude držet odstup. Když se mu *konečně* podařilo zdřímnout a ocitl se na pokraji spánku, další zatracená vize — *nikoli* noční můra — ho strhla zpět do bdění.

Ani hodina běhu mu nepomohla uniknout přízračným výjevům, v nichž celý ostrov dusil popel, ulice zalévaly proudy krve, všude se na něj upíraly hordy chtivých očí a slyšel, jak puká kůže sežehnutých těl. Aspoň ale nechal město za zády.

Žádné hradby, žádná očekávání, žádné zvědavé pohledy neznámých lidí. Nic než vzduch v plicích, kamenitá pláž pod nohama a moře za ní.

Někde na druhém břehu jeho lidé čekali, až je najde. Právě do nich vkládal naději, že získá zpět svou moc a odrazí Crollovu hrozbu.

Hluboko v žaludku pocítil znepokojení. Byli ghiotteové i nadále jeho lidé, když teď ztratil své schopnosti?

Zraňovalo ho, jak se Alessa tomu tématu vyhýbá, jako kdyby ho měla tím, že ho vysloví nahlas, *změnit* v pravdu. Že by začala pociťovat nejistotu *ted'*, potom, co byla při něm, když se zotavoval, aniž by kdy zpochybňovala jeho vize a poslání, jež mu seslala Dea? Potom, co se konečně uzdravil a byl připraven jít hledat ostatní ghiotte? Ať tomu věřila, nebo ne, Crollo chystal útok a Dante byl odhodlán mu jít vstříc.

Nejdřív však musel odehrát svůj part.

Oslavy navrácení Alessina jména byly sice jen formalita — a ke všemu zastaralá —, přesto symbolizovaly konec její služby: konečně získá zpět své jméno, nebo si zvolí nové podle vlastního výběru a už nebude muset žít jako idol odloučený od zbytku společnosti, jež ji smí oslovovat pouze jejím titulem.

Bylo to pro ni důležité.

Proto ten večer přechká a bude v nepohodlném oděvu konverzovat s nadutci, které ani nezná, a dokonce — při tom pomyšlení zatnul zuby — bude *milý* k saverijské smetánce.

I když — být milý by už asi bylo příliš. Bude muset stačit, že se bude chovat slušně.

S váhavým povzdechem se otočil zpátky k městu. Všechny obchody už budou otevřené a on musel před návratem do Cittadelly něco vyřídit.

Alessu čekal velký den. Při takových příležitostech lidé dávají dárky, ne?

Hodinu potom, co dorazily Kamaria se Saidou, aby Alesse a Kalebovi pomohly s přípravami na slavnost, se nálada ve Fonteho komnatách výrazně zhoršila.

„Láska je příšerná. A *kluci* taky.“ Saida polehávala na lenošce v kobaltově modrém hedvábí, jež lichotilo křivkám jejího těla, a představovala skvostný obrázek zlomeného srdce. Dokonce i černé kadeře se jí dramaticky svezly přes rameno.

„Souhlas,“ řekl Kaleb, který si cpal do pusy celou samosu.

Zatímco byli pryč, Saida podle všeho navázala krátký, avšak bouřlivý vztah. A Kalebovy pokusy najít si někoho, s kým vyrazí na večírek pořádaný po slavnosti, se rovněž neshledaly s úspěchem.

„Jsem *sympatická*,“ prohlásila Saida zarputile a náramky se jí zatřpytily, když si osušovala linkami lemované oči. „Dokonce i takový Kaleb mě má rád!“

Kaleb přikývl, ale vypadal přitom mírně zděšeně.

„Jsi nejsympatičtější člověk, kterého znám,“ souhlasila Alessa. Přivinula si župan k tělu a začala sbírat talíře pokryté drobky a schovávat poloprázdné lahve, přičemž dávala pozor, aby si při úklidu nerozcučala záplavu kudrlin.

Saida se zachmuřeně zahleděla na nesnědenou samosu v dlani. „Škoda že nejsem na holky.“

„Mám pro tebe špatnou zprávu, koblížku.“ Kamaria ji soucitně poplácala po hlavě. „Holky jsou stejné zlo. Zeptej se mě, jak to vím.“

„Snad ne taky ty?“ řekla Alessa. „Copak jsou zlomená srdce nakažlivá?“

Kamaria se zakřenila. „Bohové, to ne. Jsem mladá, slavná a pomohla jsem zachránit svět. Ani za všechny peníze bych se teď k nikomu neuvázala. Bez urážky.“ Máchl rukou od Alessy ke Kalebovi. „Aspoň že vaše manželství není *skutečné*.“

„Díky Dee za to,“ prohodila Alessa a upravila si neposednou loknu.

„Cože?“ Kaleb se rádoby pobouřeně chytil za hrud'. „Chceš tvrdit, že tenhle bohý požehnaný domluvený sňatek nepřerostl ve *svazek lásky*? Nemáčíš noc co noc polštáře slzami kvůli mé chladné lhostejnosti? A to jsem si myslel, že máš Danta jenom jako cenu útěchy.“

Alessa mu zahrozila lahví. „O tom ani nevtipkuj. Víš, jaký je.“

„Vím.“ Kaleb sebral Saidě samosu z ruky. „Dante nese víc břemen než kdokoli, koho znám, a to jsem sám sběratel zavazadel.“

Kamaria si přihnula z lahve vína. V nejmenším se nenechala rozhodit zoufalstvím, které ji obklopovalo. Černé vlasy měla čerstvě ostříhané, po stranách vyholené a na temeni jí zůstaly husté kudrlinky. Černá halena bez rukávů zdůrazňovala její vysokou postavu a štíhlé svalnaté paže. V žádném případě jí nehrozilo, že by neměla s kým tančit.

„Viděla jsem dole naše portréty a tvůj vypadá *úchvatně*, Saido,“ řekla Kamaria. „Stačí, když vedle něj budeš celou noc pózovat, a bude z tebe hvězda plesu.“

Alessa se vyhnula tradici, jež velí, aby se Duo nechalo namalovat spolu, a místo toho si vyžádala jednotlivé portréty sebe, Kaleba, Danta a ostatních Fonteů, které pak vystavili. Kamaria, Saida, Josef a Nina koneckonců také byli na Finistřině vrchu a během Divoranda propůjčili Alesse svou moc. Skupinové úsilí zasluhovalo skupinové ocenění.

„Viděla jsi můj portrét?“ Kaleb zapózoval jako na obraze. „Vypadám jako král pirátů.“

„Nechci s nikým tančit,“ reptala Saida. „Láska je zlo.“

„Není zlo.“ Alesse se podařilo z podnosu zachránit před Kalebo-
vým nenasytným chřtánem poslední větrník. „Jenom musíš najít toho
správného člověka.“

„Ha!“ Saida po ní hodila polštářem. „Tobě se to snadno řekne. Ty jsi
našla pravou lásku v osmnácti.“

Alessa zakašlala, až se práškový cukr z větrníku vznesl do vzduchu.
„A umřel.“

„Jo, ale *ted'* je v pohodě,“ připomněla Kamaria. „Konec dobrý, všechno
dobré.“

„Pomalu se ho nemůžu ani dotknout!“

„Tohle je na houby.“ Saida moudře přikývla. „To máš pravdu. Jenže
na mě nemáš, i když musíte spát oddělení hradbou polštářů.“

Kamaria se zajíkla smíchy a namířila prst Alesse do tváře. „To jako
vážně? Promiň, neměla bych se smát. Není to legrační.“

„Ne, to je,“ mínil Kaleb. „Kde tvoje polovička vůbec je?“

„Předtím jsem ho viděla, jak běhá do schodů,“ řekla Kamaria. „Zdá se,
že potřebuje vybit nahromaděnou energii, jestli chápete, jak to myslím.“

Dante si to nakráčel skrz bránu do Cittadelly s vyhrnutou košilí a vla-
sy stále zvlhlými potem a prudce se zarazil. Tomo, Renata, Nina, Josef
a dva další elegantně oblečení cizinci na něj vyjeveně zírali.

„A tady ho máme.“ Renatin úsměv působil strojeně. „Alessin part-
ner. Dante, představuji ti Cira a Diwatu, zachránce Tanpu.“

„Ciao,“ zamumlal Dante.

Nina mu krátce zamávala a Josef se uklonil, ovšem návštěvníci
na něj hleděli jako na krysu na svatebním dortu.

„Alessa a ostatní se připravují nahoře,“ sdělil mu Tomo. „Nebudeme
tě zdržovat.“

Dante stroze pokývl. Bral schody po dvou a přitom si pro sebe
bručel sprosté kletby.

V přístavu bylo všem jedno, jestli je špinavý od prachu nebo zpo-
cený. Ksaku, kdyby se tam ukázal vyšňořený jako nějaký nóbl hňup,
bilo by to do očí.

Ne že by záleželo na tom, co bude mít na sobě. I kdyby se oblékl sebelíp, jejich chování se nezmění. Lidem neunikne, když mezi ně někdo nezapadá.

Na vrcholu schodiště se otočil za zvukem smíchu. Uvnitř Fonteho komnaty to vypadalo, jako kdyby tam bouře přivála zboží z drahého krejčovství, pekařství a vinného sklípku. Kaleb, Kamaria a Saida si hověli uprostřed rozházeného oblečení, téměř prázdných tácu s cukrovinkami a příliš mnoha — na tak malý počet lidí — odzátkovaných lahví s vínem.

Alessa ve středu toho zmatku potlačila zhrožený smích. „Mohli bychom, *prosím*, přestat probírat Dantův intimní život?“

„To myslíte vážně?“ Dante se zastavil na prahu a povytáhl obočí.

„Soutěžíme o to, čím milostný příběh je nejtragičtější,“ oznámila mu Kamaria, kterou nijak neuvedlo do rozpaků, že ho tam vidí. „Nerada nosím špatné zprávy, ale nedotáhl jsi to ani na druhé místo.“

Dante zamrkal. „Vždyť jsem *umřel*.“

Alessa rozhodila rukama. „To jsem jim říkala!“

„Ale jen na chvíli,“ dodala Saida, která si zachmuřeně měřila poslední skořicový šnek. „To se nepočítá.“

Dante zakroutil hlavou. „Dnes se člověk nezavděčí.“

Kamaria na něj vrhla pohled beze stopy lítosti. „A nedostaneš ani bonusové body za nucený celibát. Saida dostala kopačky, Kaleb dostal košem — už zase — a na mě jsou teď našťavané tři, doslova *tři*, holky. A ani nevím proč.“

„Nejspíš proto, že jsou tři,“ odušil Dante suše.

Alessa zvedla velkou lesklou knihu a vznešeným krokem zamířila ke dveřím. „Omluvte nás. Můj společník a já odcházíme, a zatímco se budeme připravovat, budeme se pro sebe soužit. Uvidím se s vámi všemi po obřadu.“

Dante odemkl dveře Alessiných komnat a zkontroloval možné hrozby, než ji nechal vejít. „Co je to?“ zeptal se a kývl směrem ke knize, když se zouval.

„Není krásná?“ Naklonila knihu tak, aby světlo sklouzlo po pozlaceném písmu. „Je to starobylá sbírka saverijských básní, která

byla na Tanpu od prvního Divoranda. Jejich spasitelé mi ji vrátili jako dar.“

Zamručel. „Viděl jsem je cestou sem. Udělal jsem na ně skvělý první dojem.“

„Promiň,“ řekla provinile. „Chtěla jsem tě varovat, ale odešel jsi, než jsem se probudila.“

Odložila knihu na stůl vedle učebnice, kterou jí věnoval a jež v porovnání s tím nádherným svazkem vypadala ještě ošuntěleji.

Dante poplácal kapsu a to, co ho v ní tížilo. Předá to Alesse později, až nebude tonout v záplavě darů od jiných lidí.

Nechal ji, ať jim oběma přichystá oblečení na lůžko, a odebral se do koupelny, kde se svlékl a oblečení hodil do prádelního koše. Pustil vodu a vkročil do ní, ještě než se ohřála. Zaklonil hlavu a nechal si proud stékat po tváři.

Společník. Jako osobní strážce znal svou roli. Svou práci. Teď se jaksi místo toho stal *doplňkem*.

Když Dante pootevřel dveře a do pokoje se vyvalil oblak páry, Alessa stále zvažovala, jestli má riskovat, že si rozčuchá účes, pokud si přetáhne šaty přes hlavu, nebo si je naopak zmačká, jak si je bude natahovat přes boky. S ručníkem kolem pasu a břitvou v ruce otřel opar ze zrcadla a pozoroval její odraz, když si svlékala župan.

Nějakou chvíli trvalo, než posbírala objemné záhyby látky, měl tedy čas si ji dobře prohlédnout. „Řízneš se, když nebudeš dávat pozor.“

„Ne, neříznu.“ To, jak sebou trhl, ovšem dokazovalo opak. Možná se jí nemohl dotknout, ale ona alespoň věděla, že po tom touží.

Asi to bylo rouhání, když si přála, aby příští Divorando nastalo dřív a ona by tak mohla konečně předat svou moc další Finestře.

Nejistě zvedla nohu — ty střevíce byly možná příliš ambiciózní — a vkročila do kruhu látky. Potom šaty natáhla na tělo.

Ano, *rozhodně* bylo nemorální chtít, aby výměnou za možnost políbit chlapce na ostrov vtrhli démoni. Bude se prostě muset zaměřit na ovládnutí svých schopností, než oba samou touhou shoří.

Výstřih jí sahal skoro k pupíku, jistila ho však průsvitná látka, jež jí rovněž kryla záda a paže. Byla posetá droboučkými černými krystaly, takže se zdálo, že se její kůže třpytí jako pŕlnoční hvězdy. V chrámu na ni čekal lehounký diadém zdobený stejnými černými drahokamy – úlomky krunýře skarabea, jenž se roztříštil na drobné části, když ho při Divorandu zmrazila pomocí Josefova daru.

Stala se zabijákem démonů a vítěznou kořistí si zdobila kůži.

„Pomůžeš mi s knoflíky?“ poprosila a tiskla si k hrudi rozepnutý živůtek.

Dantův dech ji pohladil po šíji zlehka jako pírko, když jí pomalu, pomaličku zapínal knoflíky, a Alessino tělo rozechvěl toužebný tep. Jakmile poslední knoflík zapadl do očka, Dante se sklonil, políbil ji na krk a jejich pohledy se na dlouhý bezdechý okamžik setkaly v zrcadle. Potom se od něj odtáhla a přitom se z posledních sil držela zoufalého zbytku sebeovládání.

„Úchvatné, vid?“ Zakolébala se ze strany na stranu, až se jí sukně rozhoupala jako zvon a maličké krystaly všité do třpytivých krouživých záhybů šatů, jež zpodobňovaly poryvy větru, tančící plameny, mihotání blesku a rozbouřené vlny, se s každým pohybem zamihotaly.

Dante souhlasně zabručel.

Móda byla stejně nespravedlivá jako život, proto byl on oblečený a připravený ve zlomku vteřiny. V obleku barvy pŕlnoční modři tak tmavé, až se zdála být skoro černá, mu to zpropadeně slušelo. Nová pouzdra na dýky se jen leskla a vlhké vlasy si sčesal dozadu, čímž vynikly ostré rysy jeho tváře.

Zamračil do zrcadla. „Vypadám jako skarabeo.“

„Vypadáš sladce.“

Zvedl obočí. „Máš hlad?“

„Přímó umírám hlady. Bohužel, povinnost volá.“ Uchopila ho za rámě a věnovala mu široký úsměv, tak zářivý, že jí ho navzdory všemu oplatil. To bylo *daleko* lepší. „Pojď, krásko, pŕjdeme je okouzlit.“

Kaleb si na chodbě pohrával s ozdobnou páskou přes oko. „Ta zatracená věc mi pořád sklouzává.“ V obleku bílém jako sníh se zlatým

zdobením vypadal oslnivě. Na pásce na oku a na klopách se mu také třpytily krystaly z krunýře skarabea a nenápadně tak propojovaly jejich slavnostní oděvy.

Když sestupovali po schodišti, Dante Alessu při chůzi na zrádných podpatcích pevně jistil, a jakmile se na nádvoří ocitla opět na rovné zemi, stála tváří v tvář... sobě samé. Držela se hrdě vzpřímená. Zářila. Dávala na odiv statečnost. Byla to *ona*, ale současně byla i něco víc. Oděna v šarlatu, s tajuplným úsměvem, pohlížela na něco — na *ně-koho* — v zahradě za malířkou.

Dante si Alessin portrét prohlížel s náznakem úsměvu.

„Pokud bys potřeboval další koníček, pořád mám navštívenku, kterou nám nechala maestra,“ poznamenala se smíchem.

„Jen se na nás podívej.“ Kaleb ji praštil do zad, až na podpatcích zavravorala. „Zatraceně pohlední spasitelé.“

„Proboha, Kalebe, copak jsem kůň?“ Opřela se o Dantovu paži, aby našla ztracenou rovnováhu.

Pokud ona vypadá jako bohyně, Dantův portrét musí být velkolepý. Ať je kdekoli. „Nenechal ses taky portrétovat?“

„Jo.“ Dante se poškrábal na krku. „Tohle...“

„Chtěla jsem mít všechny své Fonte vystavené během recepcí!“

Dante se zamračil. „A já nejsem Fonte.“

„Tvá moc porazila skarabey. To je definice Fonteho,“ namítla dotčeně. „Navíc jsem maestře zaplatila i za miniaturu.“

„Nepotřebuješ portrét,“ řekl. „Máš mě skutečného.“

„Měl by ses jít posadit, než všichni obsadí dobrá místa,“ přerušil je Kaleb, nejspíš aby Danta zachránil před kázáním.

Alessa vzala Danta za rámě. „Doprovodí mě na slavnost.“

„Myslel jsem, že to udělám já.“ Kaleb je následoval z nádvoří a jeho skuhrání se neslo chodbou s klenutým stropem. „Nemůžu jít sám na svoji vlastní oslavu navrácení jména. Budu vypadat jako ubožák!“

Když se blížili k bráně, Adrick nakoukl do chodby. „Už vás očekávají.“

„Ty!“ ukázal Kaleb. „Adrick,“ zamumlal pro sebe.

„Ano,“ Adrick na to. „Já Adrick. Velmi dobře. A ty Kaleb, pro případ, že bys zapomněl i tohle.“

„Chci říct, že se toho můžeš ujmut.“

„Čeho?“ zeptal se Adrick, který mu věnoval pozornost jen zpola, zatímco si na pozdrav ťukal pěstí se strážci po obou stranách.

„Budeš můj doprovod. Když nemluvíš, jsi dostatečně pohledný.“

„Chceš, abych ti dělal okrasu?“ Adrick se pobaveně ušklíbl. „A to jsem si myslel, že mě nesnášíš.“

„Taky že jo,“ ujistil ho Kaleb. „Ze srdce. Ale darovanému koni na zuby nehleď a lidi mi přičtou k dobru, že jsem tak laskavý, že vezmu na slavnost Alessina bratra.“

„Nikdo, kdo tě kdy potkal, si nebude myslet, že jsi laskavý,“ odvětil Adrick posměšně. „Ovšem pokud budu moci sedět u čestného stolu a pít drahé víno, budu poctěn.“

Kaleb vycenil zuby. „Hlavně bud' zticha.“

Adrick zamyšleně mlaskl. „To není moje silná stránka.“

Alessa jako ve snu pozorovala částčky prachu poletující kolem svíc a jen s námahou se soustředila na padreho slova.

Když posledně klečela na studených tvrdých kamenech oltáře, objímal Dantovo tělo. Jeho hrud' byla nehybná a srdce ztichlé. Nyní se jí užil dech a před očima se rozrůstala tma. *Ne. Teď ne.*

Duchové stíny nemají. Byl tam. Stále ji střežil, ačkoli už ochranu nepotřebovala. Ten zdrcující žal patřil minulosti, nikoli přítomnosti.

Zvedla hlavu a padre Calabrese jí na kadeře vložil třpytící se diadém. Duo Divino si po Divorandu smělo zvolit vlastní jména, avšak ona i Kaleb se rozhodli, že si ponechají svá, s novými přídomky. Kaleb si přidal příjmení a ona přijala čestný titul v podobě dalšího jména.

Kaleb natáhl ruku a podepřel ji, jak si nacvičili – nechtěla oslavy zahájit pádem z oltáře. Asi by se našlo pár lidí, kteří by takové představení ocenili, ale Alessa k nim nepatřila.

„Povstaň, věrný a mocný Kalebe Toporovsky Dunamisi,“ pronesl padre Calabrese. „Povstaň, bohy milovaná bojovnice světla Alessandro Diletto Lucio Paladinová.“

Spolu se otočili k chrámu plnému lidí a Alesse spadl kámen ze srdce při pohledu na Danta, jenž tam seděl živý a zdravý.

Dokázala jsi to, sděloval jí pohledem a ona věděla, že jeho potlesk patří pouze jí.

Dlouho měla pocit, že je pro všechny jen zklamáním. A přes to všechno nakonec zachránila Saverio, našla si přátele, smířila se

s rodinou a zamilovala se. Dnešní večer byl její odměnou a ona si vychutná každý jeho dokonalý okamžik.

Prosecco teklo proudem, ovšem ani všechen alkohol světa by nemohl přehlušit nejméně pětistý přípitek toho večera.

Lidi, jimž na něm aspoň trochu záleželo, by Dante spočítal na prstech jedné ruky a chvastouni, kteří na něj teď pěli chválu, by mezi nimi nebyli. Odporní pokrytci. Saverijci možná předstírali, že ho přijali mezi sebe, ovšem mnozí z nich se potají dál drželi staleté nenávisti a čekali jen na příležitost, kdy se proti němu budou moct obrátit.

Snažil se nevšímat si pohledů upřených jeho směrem, očí pátrajících po sebemenším náznaku jinakosti, jenže čestný stůl stál prakticky na pódiu, zatraceně.

Aspoň že jídlo bylo prvotřídní. Talířky s olivami, antipasti s prosciuttem a křupavý chléb, který mohl namáčet do olivového oleje, a risotto tak krémové, že málem nahlas záupěl. Nenáviděl sice, že se v Cittadelle cítí jako domácí zvíře v kleci, ale že ho jako oblíbeného mazlíčka také krmí, to se mu nikdy neomrzí.

Alessa se stále zdravila s hosty a každý její pohyb vyvolával hemžení, jak se dav snažil zaujmout místo v okolí své hvězdy. Byla středem saverijského vesmíru, zatímco on se nenacházel ani ve stejné sluneční soustavě.

„Moc rád ji zase vidím šťastnou.“ Adrick upil z úzké křišťálové sklenky a nakrčil nos. „Fuj. Zteplalo.“

Měl pravdu. Byla tak proklatě šťastná, že ji společnost konečně srdečně přijala.

„Zjistím, jestli něco nepotřebuje,“ nabídl se Adrick. Jakmile pochopili, že ona ani Kaleb nejspíš nedostanou šanci sednout si a najíst se, nosili jí střídavě s Dantem chuťovky.

Diwata na protější straně stolu pokukovala po Dantovi, a kdykoli se náhodou setkali pohledy, spěšně se odvrátila. Jen těžko si dokázal představit, že taková ustrašená holka našla odvahu bojovat proti skarabeům. Do hovoru se za celý večer nejvíc zapojila tak, že příkyvovala, když Nina vykládala o své chystané plavbě.

„Dnešní večer jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít,“ říkala právě Nina. „Ačkoli kvůli tomu musíme odložit cestu na pevninu, po zbytek měsíce už jsou všechna místa na lodích vyprodaná.“

Dante sraštil čelo. To mohlo představovat problém.

„Nemůžu se dočkat, až tam dorazím a budu žít v drsných podmínkách s obyčejnými lidmi,“ pokračovala Nina. „Připadá mi, jako bychom byli *povoláni*, abychom jim pomohli.“

Josef projevoval menší nadšení. „Bude to velmi přínosná zkušenost, o tom nepochybuji.“

Osadníci na pevnině zakoušeli dost utrpení i bez Ninina zbožného zápalu, ovšem Dante si ten postřeh nechal pro sebe.

Renata přispěchala, aby Fonte upozornila, že je čas na jejich vystoupení s Duem, Dantovi tím pádem nezbylo než sám poslouchat Cira, který se nadšeně rozplýval nad lidmi, architekturou, jídlem — všechno se mu zdálo *fascinující, velkolepé, božské* —, dokud se nevrátil Adrick.

Bud' Dee dík, že krátce nato zazněly fanfáry, a to je zachránilo.

Saida, Kamaria, Josef a Nina se postavili na taneční parket do kruhu kolem Alessy a Kaleba. Při prvním doteku Alessiných rukou kolem vykvetla exploze vířícího sněhu a mihotavých plamenů, která u přihlížejících vyvolala sborové obdivné povzdechnutí.

Užívat si představení však Dantovi dělalo potíže.

Příčilo se mu, že pokaždé, když Alessa použila moc některého z Fonteů, část jejich já na okamžik žila v ní, zatímco on nemohl. Už ne. Nebylo už nic, co by jí mohl dát.

„Není to krása?“ Diwatin hlas byl sotva víc než šepot.

„Ehm, jistě. Krása,“ odvětil Dante, kterého její poznámka vyvedla z míry. Tak přece jen uměla mluvit.

„Zapomněla jsem, že to nemůžete vidět,“ řekla a zdála se být zděšená vlastní troulalostí.

„Scuzi?“

„Aury. Energie jednotlivých lidí, pokud tomu tak chcete říkat.“ Se skloněnou hlavou hovořila spíš ke svým rukám než k němu. „To je vše,

čím jsme. Různé formy energie. Vaše aura je světle modrá jako moře za svítání. Je moc hezká.“

„Ach... jistě.“ Byl to jeden z nejpodivnějších rozhovorů, jaký kdy vedl, a to při své krátké výpravě do posmrtného života rozmlouval s bohyní. „Vaše je určitě taky pěkná.“

„Ach ano, je *nádherná*.“ Z Diwatina výrazu čísel blaženost, když sledovala další explozi magie. „Finestřina je zlatá a aura signora Kaleba zase světle zelená. Aura té vysoké dívky je jasně rudá.“ Kamaria. Oheň. Dávalo to smysl. „A když spolu sdílí moc, připomíná to tanec, kdy světlo každého z nich spěchá zaplnit prázdná místa, jež zanechají druhí.“

Diwata by jako Fonte měla chápat, jak to funguje, ale třeba to s ní její mentoři na Tanpu nerozebírali.

Pravdu měla jen napůl. Kdykoli se Finestra někoho dotkne, její moc vstřebá a znásobí část jeho energie. Když to proběhne, jak má, Alessin dar rozfouká jiskry v žár. Jenže pokud si vezme moci příliš nebo se ji pokusí vzít někomu, kdo žádnou nemá... bolí to jako svině.

„Alessa říká, že její moc energii *bere*,“ řekl Dante. „Vy to tak nevnímáte?“

Často s ním o tom mluvila. O tom, jak ji zraňovalo, že nikdo nechce být její Fonte a *sdílet* s ní své kouzelné schopnosti, přestože chápala proč – uměla totiž jenom brát.

„Možná smrtelníci nejsou předurčení k tomu božským darům rozumět,“ podotkl Ciro.

No, *to* hodně pomohlo. „Splývají jejich barvy?“ zeptal se Dante Diwaty.

Její smích zazvonil jako zvonkohra ve větru. „Ach ne, energie každého jednotlivce zůstává odlišná, i když si vyměňují světlo. Vráť se vesmíru až po smrti.“

„Jednou jsem zemřel.“ Netušil, proč to řekl, ovšem Diwata se nezdála být překvapená.

„Cítil jste, jak se vaše energie rozptyluje?“ zeptala se. „Bolelo to?“

„Nejsem si jistý, jestli to bylo rozptylováním energie nebo poškozením nervů, ale jo, bolelo to.“

„Vyprávíte na oslavě strašidelné příběhy?“ zeptal se Ciro.

Diwata se sladce usmála. „Dávám přednost romantickým příběhům se šťastným koncem.“

„Jak jinak.“ Ciro se na ni usmál laskavě, ovšem se špetkou blahoslenné povýšenosti. „Osobně jsem se vždycky domníval, že rozdíl mezi šťastným a tragickým koncem záleží pouze na úhlu pohledu.“

Představení skončilo a Ciro vyskočil ze židle. „Bravissimo! Bravissima!“

Všichni se opět posadili, zatímco obsluha roznášela dort, ale protože Ciro spustil znovu, Dantovi nebyla dopřána ani chvilka klidu.

„Takže vy jste ten démonický strážce osobně?“ Ciro se nervózně uchechtl, když do něj Dante zabodl pohled. „Zdá se, že lidé se nemožnou shodnout, zda jste změnil strany, nebo váš rod špatně posuzovali. Máte na to nějaký názor?“

Dante naráz dopil zbytek svého nápoje. „Spoustu.“

„Rád bych si je poslechl.“

„Ne, díky.“

Ciro si odkašlal. „Omlouvám se. Při našem prvním setkání jsem se choval neomaleně a teď to jen zhoršuji. Prostě mě to zajímá. Pochopte, mí krajané věří v podobné věci, a pokud se mýlíme — pokud jsem se mýlil já —, rád bych opravil protokol.“

Dante poklepal prsty na sklenici. „Potřeboval bych další pití.“

„Samozřejmě.“ Ciro mávl na obsluhujícího muže, jenž chvíli předtím Danta ignoroval.

O Divorandu už věděli, ovšem Dante jim vylíčil zkrácenou verzi poslání, jež mu určila Dea — aby našel ghiotte a zastavil Crolla, ať už plánuje cokoli.

Ciro hlasitě vydechl. „Všiml jste si dalších varování? Nebo zažil něco podobného i někdo další?“

„Zmrtvýchvstání?“ zeptal se Dante. „Ne. Jenom já.“

„Chci říct, zaznamenal kdokoli další, Finestra nebo některý Fonte, nějaká, ehm, zlověstná znamení?“

Dante na něj upřel nesmlouvaný pohled. „Vy snad ano?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prokleté světlo.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.